

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ ПЕСЕН

chitanka.info

— Слушай!... — рече моят другар и ме хвана за лакътя.

Спряхме. В неподвижния въздух се носеше някъде отдалеч проточена, звънлива мелодия. Тя плуваше ниско над земята — равна, плътна, с някакъв особен металически тембър, завършвайки през малки паузи с една и съща висока нота, която се застояваше по-дълго от другите. Някой пееше. Не разбирахме отде идеха звуците — наоколо не се виждаше жива душа. Но имаше в тях нещо дълбоко и непредаваемо, както в песните през жътва, както нощем в притихнало поле жалбата на невидима цафара или призори в тъпия звън на манастирското клепало. Би казал човек, че самият въздух или земята със своите недра пее.

Бавно, пазейки да не правим шум, продължихме да се изкачваме. Вдясно тихо ромолеше поток, вляво се издигаше хълм, по който възлизаше пътеката. Слънцето, стигнало до хоризонта, огряваше меко кадифенозелената долина и белите сгради на селце, сгушено между бухнали дървеса. Априлската привечер беше бистра, топла, напоена с дъх на цъфнал глог и трева.

Колкото повече се качвахме, толкова по-приближаваше песента, ставаха по-ясни и отделни думи от нея. Пееше жена. Пееше, както пеят обикновено българските жени, с глас, който излиза само от гърлото, но казва неща, които идат от най-тъмните дълбочини на човека.

Някаква, като че позната и в същото време нова песен, прилична все пак на другите, както си приличат всички песни на нашия народ. Но с особена острота в последния висок тон, който увисваше от време на време във въздуха като зловец въпрос.

Разказваше песента за някой си Марин — „Марине, чорбаджийо, Марине, стопанино!“ За неговия кротък табихет, за неговите имоти, за мъжкото дете, което го среща вечер на прага... И отново: „Марине, джанъм, стопанино!...“

Бяхме стигнали вече върха. Виждаше се далечината, цялото селце, църквата, път между нивята, който водеше насам. Тук няколко млади черешови дръвчета удължаваха сенките си над тучната трева.

Песента беше вече съвсем близо. Огледахме се. На десетина крачки, върху прясно засипана купчина пръст, беше постлан шарен месал с пръстена кадилница и шишенце вино отгоре. И една пребрадена с черна кърпа жена, седнала с превити нозе и облежната на дървената кутия при кръста, нареждаше.

1937

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.